

ὀλίγον νὰ περιεργασθῶ τὰς ἑξεις του. Αἱ χεῖρές του ἦσαν ἑτοιμαί ν' ἀρπάσωσιν, οἱ ὀδόντες του νὰ κατάρχωσιν, τιδὴποτε ζωντανόν· τὸ βῆμά του, ἐλαφρόν καὶ ἀθόρυβον, ὡς τὸ τῆς σκιάς, δὲν προεμῆνε τὴν πλησίαν του· περιεπάτει ὡς περιφέρεται ἀρπακτικὸν θηρίον· πᾶν μικρόν ἔχνος ἢ ἐντύπων ἀρεθείσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τῶν κατωτέρων ζώων εἴλκυε τὸ δξύ-βλέμμα του, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀπησχόλουν τὴν προσοχήν του τὰ ὑπὲρ κεφαλῆς δένδρα. Βαθέως εἰς τὸ κοίλωμα ὑψηλοῦ τινος κλάδου εὐρίσκετο εἰσέτι κεκρυμμένος ὁ διδελφός, ὁ μέλλων νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γεῦμά του. Ψυχρὸς καὶ δριμύς ἔπνεεν ὁ ἄνεμος διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὑψηλῶν δένδρων, καὶ ὅμως ὁ μελάγχρους ἐκεῖνος ἄγριος ἦτο πάντῃ γυμνός. Ἐάν ἤμην ἀσπλος, ἤθελον προκρίνει νὰ συναπαντήσω λέοντα παρὰ τὸ νευρώδες ἐκεῖνο δίπουν· ἀλλ' ἤμην ἑφιππος, ἐρωδιασμένος μ' ἐπιστόλια, καὶ ὁ πλατὺς ποταμὸς ἔρρεε μεταξύ μας. Ἐθεώρουν αὐτὸν ἀφ' ὑψηλῆς ὄχθης, καὶ ἐτόλμησα νὰ διαταράξω τὰς μελέτας του διὰ κραυγῆς. Ἐστάθη τότε ἀκίνητος, μ' ἐκύτταξε περίπου ἐν λεπτόν, καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησε, μὲ δρομαῖόν τι πηδητικὸν βάδισμα, ἀσυμβίβαστον κατὰ τὸ φαινόμενον μὲ παντὸς εἶδους ἱματισμόν.

Ἡ ΕΚ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΩΦΕΛΕΙΑ.

Ἡ ΑΣΘΕΝΕΙΑ, τὸν θάνατον εἰς τὴν μνήμην ἀνακαλοῦσα, γεννᾷ τὴν μετριοφροσύνην· καὶ σύρουσα ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὧτιος, ἐνῶ διατρέχομεν τὸ στάδιον τῆς κοσμικῆς πομπῆς καὶ θυμηδίας, κάμνει ὥστε νὰ γνωρίσωμεν ἡμᾶς αὐτούς. Ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἄκρον τῆς φιλοσοφίας, ἐάν ἤδυνάμεθα νὰ ἐκπληρώμεν ἐν καιρῷ ὑγείας ὅσα ὑποσχόμεθα ἐν καιρῷ ἀσθενείας· διότι ποῖος ἀσθενὴς ἤτο ποτε ἀσελγής, φιλάργυρος, ἢ φιλόδοξος; Οὐδένα φθονεῖ, οὐδένα θαυμάζει, οὐδένα κολακεύει, οὐδένα περιφρονεῖ, ψεύδη καὶ μύθους δὲν ἀκροάζεται. Καὶ τῶνόντι, ἂν ἔλειπον αἱ τοιαῦται ἀναμνήσεις, εἰς ποίας ὑπερβολὰς δὲν ἤθελον ἐκτραχηλίσσθαι οἱ ἄνθρωποι; ἤθελον εἶσθαι χειρότεροι τίγρεων, λύκων, καὶ λεόντων· ποῖος ἤθελε τοὺς συστέλλει; Ἠγεμόνες, δεσπότες, γονεῖς, ἄρχοντες, δικασταί, φίλοι, ἐχθροί, καλὰ ἢ κακὰ μέσα δὲν δύνανται νὰ μᾶς περιορίσωσιν· ἀλλὰ μικρά τις ἀσθένεια (ὡς παρατηρεῖ ὁ Χρυσόστομος) μᾶς διορθώνει. Ἐάν ἡ ἀβρῶστία σου ἦναι συνεχὴς καὶ ὀδυνηρά, ἐξ ἀπαντος δὲν θέλει διαρκέσει· καὶ τὸ παραυτίκα ἐλαφρόν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βῆρος ὁδῆς κατεργάζεται ἡμῖν. (Β'. Κορ. δ'. 17.) ἔχε

θάβρος· τοσαύτην ἀνδρίαν ἐμπορεῖς νὰ δείξῃς ἐπὶ τῆς κλίνης σου, ὅτην ἐν πειζομαχίᾳ ἢ ναυμαχίᾳ θέλεις ἀπαλλαχθῇ ἐπὶ τέλους. Ἐν τῷ μεταξύ, ἅς διέλθῃ τὸ στάδιόν τῆς· ἐνδεχόμενον νὰ μένῃ ἐν ὑγείᾳ τὸ πνεῦμά σου. Ὁ Βιλιβάλδος Πιρλίμερος, γερουσιαστὴς Καρόλου τοῦ Ε', ἐκυβέρνησεν ὅλην τὴν Γερμανίαν, κληνῆρης ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκ ποδᾶγρας. Ὅσον σφοδροτέρα ἡ βάσανός σου, τόσον ὀλιγώτερον θέλει διαρκέσει· καὶ αὐστηρὰ δὲ καὶ φρικώδης ἂν ἦναι πρὸς καιρὸν, παρηγοροῦ, ὡς οἱ μάρτυρες, μὲ τὴν μέλλουσαν τιμὴν καὶ ἀθανασίαν. Ὁ περιβόητος φιλόσοφος Ἐπίκουρος, δεινῶς πάσχων ἐκ πέτρας, παρεμυθεῖτο μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας· ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς του διὰ τὰς σπανίας ἐφευρέσεις του ἀπέκρουε τὴν ὀδύνην τῶν σωματικῶν αὐτοῦ βασάνων.

ΦΗΜΗ, ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, λέγεται πᾶν ὅ,τι διαφημίζεται ὑπὸ πάντων περὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος· κοινὴ δὲ δόξα, ἡ γνώμη ἢ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν τὸ κοινὸν ἔχει περὶ τινος. Ἡ φήμη διατρέχει καὶ εἰς τοὺς βαρβάρους καὶ δεδολωμένους λαούς· κοινὴ ὅμως δόξα δὲν μορφοῦται παρὰ εἰς ἔθνη εὐνομούμενα, ὅπου καὶ ὁ νοῦς κρίνει ἐλευθέρως, καὶ ἡ γλῶσσα λαλεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων ἀφόβως.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΚΡΙΣΕΩΣ.

ΥΠΟΚΡΙΣΙΣ λέγεται εἰς τὴν ῥητορικὴν ὁ ἀρμόζων εἰς τὰ λεγόμενα σχηματισμὸς τοῦ σώματος καὶ τῆς φωνῆς. Τοσαύτην δὲ δύναμιν ἔχει ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἡ τοιαύτη ὑπόκρισις, ὥστε καὶ ὁ πλεόν ῥητορικὸς λόγος, στερούμενος ταύτης, φαίνεται ἄψυχος καὶ νεκρός. Διὰ τὴν ἑλλειψιν αὐτῆς ὁ Δημοσθένης ἀπετύχαινε τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς δημηγορίας αὐτοῦ, ἐνῶ ἄλλοι πολὺ κατώτεροι ἐκεῖνου ἐνευδοκίμουν. Ὅθεν αἰσθανθεὶς τὴν ἀνάγκην, ἔλαβε μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας μαθήματα εἰς αὐτὴν ἀπὸ Ἀνδρόνικόν τινα ὑποκριτὴν θεάτρου· καὶ ὅτε ἡρωτήθη παρὰ τινος, τί εἶναι εἰς τὴν ῥητορικὴν τὸ πρῶτον, ἡ ὑπόκρισις, ἀπεκρίθη· ἐρωτηθεὶς δὲ, τί δεύτερον, πάλιν, ἡ ὑπόκρισις, εἶπεν· ὡσαύτως καὶ τρίτην φοράν. Ἄλλοτε δὲ πάλιν, ὅτε τις ἤλθε πρὸς αὐτόν, καὶ παρεκάλει γὰρ συνηγορήσῃ κατὰ τινος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλεγεν ὅτι ἐπληγώθη, Ψεῦδεςαι, εἶπε· δὲν ἔπαθες οὐδὲν ἀφ' ὅσα λέγεις· ἐκεῖνου δὲ εἰπόντος μὲ φωνὴν ἐμπαθεστέραν, Ἐγὼ, Δημοσθένης, δὲν ἔπαθον οὐδέν; Τῶρα τῶνόντι, ἀπεκρίθη, ἀκούω φωνὴν ἡδικομένην. Δικαίως ἔλεγε καὶ ὁ Κικέρων ὅτι « ἡ ῥητορεία ἀνευ ὑποκρίσεως εἶναι μηδὲν· ἡ δὲ ὑπόκρισις καὶ χωρὶς ῥητορείας εἶναι μέγα. » Τέλος